

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Tuovinen, Tero

Title: Haasteena yritysysteistyö

Year: 2018

Version: Published version

Copyright: © Tuovinen & Jyväskylän yliopisto, 2018.

Rights: CC BY 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Please cite the original version:

Tuovinen, T. (2018, 6.6.2018). Haasteena yritysysteistyö. Tiedeblogi.
<https://www.jyu.fi/fi/blogit/tiedeblogi/tero-tuovinen-haasteena-yritysysteistyö>

Tero Tuovinen: Haasteena yritysyhteistyö

Ei ole sattumaa, että tutkijan arkea kuvailtaessa on tapana puhua norsunluutorneista tai hermeettisistä ympäristöistä: tutkijat haluavat usein rajoittaa ongelmakenttäänsä niin, että se olisi mahdollisimman hyvin hallittavissa, ja tällöin saatetaan päätyä sulkemaan pois todellisen elämän monimutkaisia ikäviä rajoitteita.

Kuva: Petteri Kivimäki

Samalla voimme kuitenkin kadottaa aidosti mielenkiintoisia ilmiöitä, joita yksinkertaistettu tilanne ei lopulta pysty kuvaamaan. Yksinkertaistamalla ongelmia liikaa menetämme monia hyödyllisiä jatkokysymyksiä, mikä on ongelmallista, sillä tunnetusti oikeiden kysymysten löytäminen on iso askel niiden ratkaisemiseksi.

Omia tutkimushankkeitani johdan läheisessä yhteistyössä lukuisten alueella toimivien yritysten kanssa. Tämänkaltainen yritysyhteistyö muuttaa näkökulmaa ongelmiin: monet tieteellisesti mielenkiintoiset kysymykset saattavat vaikuttaa yrityksen silmissä

epäoleellisilta, kun taas jokin tekninen yksityiskohta olisi keskeinen asia ratkaistavaksi. Tämä epämukavuus on vain kestettävä, jotta keskusteluissa löydetään se tuottavin maaperä ja ne kysymykset, jotka ovat sekä tieteellisesti kiinnostavia että liiketoiminnan kannalta oleellisia.

Yhteistyön etuna on, että usein yliopisto pystyy tuomaan yritysten ongelmiin ulkopuolisen, laajemman näkökulman, ja toisaalta yritys pystyy kaupallistamaan tutkijoiden ideoita tehokkaasti. Tutkijana koen, että on erittäin palkitsevaa nähdä oman työnsä jälki jossain valmiissa tuotteessa tai palvelussa.

Yhteistyössä on kuitenkin myös monia haasteita. Yksi perinteisimmistä on siinä, että silloin kun yrityksillä menee hyvin, heillä ei ole aikaa kehittää toimintaansa, ja silloin kun heillä menee huonosti, heillä ei ole resursseja siihen.

Toisaalta yritykset elävät täysin erilaisessa aikakäsityksessä kuin yliopistot. Yritykset puhuvat kvartaaleista ja tulosten pitäisi olla valmiita heti, viimeistään huomenna. Yliopistot taas puhuvat mieluummin vuosista kuin kuukausista, syvällinen ymmärrys kun vaatii väistämättä aikansa. Tavoitteenani onkin löytää ratkaisu siihen, miten näin poikkeavat kalenterit saadaan yhdistettyä molempia kannattavaksi yhteistoiminnaksi.

On myös turhauttavaa, että vaikka ratkaistavat ongelmat olisivat hyvin määriteltyjä ja tutkimuksellisesti selkeitä kokonaisuuksia, ongelman konkreettinen ratkaiseminen vaatii usein hankkeen käynnistämisen ja mahdollisen rahoituksen hakemisen sekä ylipäätään varsin pitkän prosessin, ennen kuin päästään itse sorvin ääreen.

Joskus on käynyt niinkin, että näiden kankeiden prosessien takia aika on syönyt hankkeen ennen kuin se on päässyt edes alkua pidemmälle. Lopputuloksena on usein pettynyt toimitusjohtaja, joka mutisee kavereilleen siitä, miten yliopistossa ei tälläkään kertaa saatu mitään aikaiseksi. On sanomattakin selvää, etteivät kankeat prosessit auta hedelmällisen yhteistyön rakentamisessa, vaan toiminnan aloittamisesta pitäisi saada joustavaa.

Monista haasteista huolimatta pidän tutkimusta yritysten kanssa erittäin mielenkiintoisena ja kannatettavana toimintana. Hankkeissani, joista yhdessä tutkitaan erilaisia pinnoitteita, toisessa huokoisen materiaalin kestävyysominaisuuksia ja kolmannessa 3D-tulostusta, pääsen käsiksi niihin kysymyksiin, joita tutkijankammiossani en muuten osaisi itseltäni kysyä. Samalla pystyn seuraamaan aitiopaikalta, kuinka kehitys yritysten sisällä etenee.

Monella soveltavan tutkimuksen saralla yritykset ovat valovuoden edellä yliopistomaailmaa ilman, että olemme edes tietoisia siitä, yritykset kun eivät välttämättä halua etenemisestään turhaan huudella. Mielestäni tutkijoiden tuleekin olla tarkkana, usein yritysten kehitysympäristöt ovat näkeminen arvoisia ja

tutustuminen niihin pitää mielen nöyränä: muuallakin osataan ja tehdään huipputuloksia.

Tero Tuovinen, dosentti (laskennalliset tieteet), informaatioteknologian tiedekunta,
6.6.2018